BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ İÇİN



İleri

18-Kasım 1974
SAYI 1
150 kuruş
ONBEŞ GÜNDE BİR YAYINLANIR

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN YAYIN ORGANI

DÖKÜLEN KANLARIN HESABI SORULACAKTIR

Hiçbir baskı, hiçbir tedhiş emperyalizmi ve onların ortaklarını yıkılmaktan kurtaramaz.

İleri Neden Çıkıyor

Uzun zamandan beri gençlik bir yayın organından yoksundu. Gençliğe devrimci bir dünya görüşünün anlatılmasında, gençliğin demokratik bir eylem platformunda birleştirilmesinde, gençlikle devrimci sınıf örgütleri *arasında diyalog kurulmasında ve de gençliğin akademik sorunlarının yansıtılmasında bir yayın organının gerekliliğine inanarak «İLERİ»yi çıkarmaya karar verdik.*

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm *uğruna yürütülen savaşların dünya ölçüsünde büyük başarılar sağladığı günümüz dünyasında, gençliğin örgütlenmesi ayrı bir önem kazanmaktadır. Çünkü gençlik dünden daha fazla sosyalizme yönelmekte, kapitalizmin köhnemişliği ve yıkılışı karşısında yarınını sosyalizmde görmekte, kendi sorunlarının sosyalizmle çözümleneceğinin bilincine varmaktadır. Bunlar da gençliği daha fazla bilinçli olarak devrimci mücadeleye katılmaya zorlamaktadır. Fakat gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist, anti-kapitalist mücadelede üzerine düşen görevleri başarı ile yapabilmesi ancak örgütlenmesine ve devrimci dünya görüşünü özümlemesine bağlıdır. Burjuva ideologlarının, gençliğin devrimci düşünceye yönelişleri karşısında, her gün yeni bir teori ortaya attıkları ve gençliği halkından kopuk yoz bir topluluk haline ge tirmeye çalıştıkları, bunu çoğu zaman da devrimcilik adına yaptıkları göz önüne alınırsa, gençliğin örgütlenmesinin ve sosyalist dünya görüşünü özümlemesinin önemi daha da bir önem kazanır.*

Bugün İstanbul'da üniversite ve yüksek okullardaki arkadaşların İYÖKD çatısı altında birleşmeleri ve örgütlenmeleri, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna yürütülen mücadelede gençliğin üzerine düşen görevleri başarı ile yapması için zorunludur.

İşte bütün bunlar bir yayın organı çıkarmamızı gerekli kılmıştır.

İLERİ gençliğin, bir federasyon çatısı altında birleşmesinde ve örgütlenmesinde, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna yürütülen mücadelede gençliğin daha bilinçli ve daha tutarlı olarak üzerine düşen görevleri yapmasına yardımcı olacaktır.

İLERİ bu zor uğraşını, tüm genç devrimcilerle birlikte, onların desteğini alarak, her türlü baskıya rağmen başarıyla sürdürecektir.

İLERİ

Dün Vedat'lara, Taylan'lara, Battal'lara karşı işleyen Emperyalizmin kiralık elleri, bugün Ankara'da, İstanbul'da yine kardeşlerimize karşı işledi.

ABD'nin baş temsilcisi Kissinger'in yurdumuza yapacağı ziyareti protesto etmek amacıyla Orta-Doğu Teknik Üniversitede iki günlük boykot kararı alan devrimci gençler, bunu başarılı bir şekilde uygulamaya koydular. Emperyalizme karşı yapılan bu hareket karşısında ABD'nin köpekleri boş duramazdı, CİA'dan aldıkları saldırı emri üzerine 8 Kasım Cuma günü sabah saat 7'de Orta-Doğu'ya, 8'de de Hacettepeye saldırdılar. Silâhlarla, bombalarla Orta-Doğu'ya saldıran faşist milisler, karşılarında bütün devrimci gençliği mücadeleye kararlı bir şekilde buldular. Devrimci gençliğin direnci karşısında paniğe kapılan emperyalizmin köpekleri, açtıkları ateşle «Uğurkan Bekhok» kardeşimizi göğsünden ağır şekilde yaraladılar. Olaylar sırasında bazı kardeşlerimiz de yaralandı.

Daha sonra okulu saran askerî komando birlikleri, her zaman olduğu gibi yine devrimci gençleri yakaladı.

Hacettepe baskını sırasında da «Ali Rıza Tulgar» arkadaşımız da emperyalizmin kiralık köpeklerinin attıkları kurşunlarla yaralandı.

Bu saldırılar olurken SBF ve Hukuk Fakültelerinde dayanışma boykotları başladı. Bu boykotlar tüm devrimci gençliğin dayanışma kararlılığının ve birliğinin bir göstergesiydi.

İstanbul'daki saldırılar ise 11 Kasım günü 30-40 kişilik faşist sürüsünün Maçka Maden Fakültesi önünde toplanmasıyla başladı. Faşistler devrimci gençliğin olay çıkmaması için kapılarda, dekanlık görevlileriyle birlikte şebeke kontrolü yaptıklarını gördüler. İçeri giremiyeceklerini anlayan MHP'ye bağlı milisler gizlice Fakülte'ye sızmak istediler. Fakat devrimci gençliğin uyanıklığı karşısında bu hareketleri kırılan komando bozuntuları, okula girebilmek için ezeli müttefikleri polisten yardım istemişler ve polisle beraber Teknik Üniversiteye saldırmışlardır. Bu sırada çıkan olaylarda bazı öğrenciler hafif şekilde yaralandılar.

Olaylar sonunda dün olduğu gibi bugün de polis yine devrimci gençleri yakalamış ve gözaltına almıştır. Gazetemiz baskıya verildiği sırada bu arkadaşlardan bırakılan olmamıştı.

Bütün bu saldırılar karşısında biz devrimci gençlik olarak: Emperyalizme ve onun uzantılarına karşı halkımızla birlikte verdiğimiz bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini sonuna kadar götürmeye karralı olduğumuzu bir kere daha açıklarız.

Karşı devrimin saldırıları bizim mücadele azmimizi ve kararlılığımızı köreltmez. Bizi daha kararlı daha bilinçli mücadeleye zorlar.

Onlar bilsinler ki dünyanın hiç bir yerinde devrim ateşi kanla, baskıyla, terörle söndürülemez.

Halkımız ezildikçe, işçi sınıfımızın gerçek kurtuluşu sağlanmadıkça devrimci gençliğin sesi durdurulamayacaktır.

Bizler emperyalizme karşı döğüşen dünya halklarının birer neferiyiz. Neferlerin öldürülmesi, susturulması zulüm ve baskı altında tutulması halkların mücadelesini durdurmaz.

Hiçbir baskı, hiçbir tedhiş emperyalizmi ve onların ortaklarını yıkılmaktan kurtaramaz.

Her tedhiş, her zulüm güçsüzlüğün, çürümüşlüğün belirtisidir.

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın dünya halklarının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi!

TÜM DEVRİM ŞEHİTLERİNİN ANISINA



İstanbul'da Kissinger Aleyhinde Gösteri Yapıldı

Amerikan emperyalizminin en gözde adamı Kissinger'in yurdumuza yapacağı ziyareti protesto etmek amacıyla 3.000 den fazla devrimci genç bir yürüyüş yaptılar. Önce İST.' ÜNİ. bahçesinde toplanan gençler burada yaptıkları konuşmada, «Dünya halklarının baş düşmanı A.B.D. nin temsilcisi Kissinger, yurdumuza barış için değil, yeni zulüm ve sömürü pazarlıkları yapmak için, yeni kanlı oyunlar tezgâhlamak için, halklarımızı birbirine düşürmek ve Kıbrıs'ı Türkiye ve Yunanistan arasında paylaştırmak için geliyor.

Biz devrimci gençlik olarak Kissinger'in yurdumuza yapacağı geziyi protesto ediyor ve halkımız emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluncaya kadar savaşacağımızı bir kere daha duyuruyoruz» dediler.

Daha sonra yürüyüşe geçen gençler, Beyazıt Meydanında bir Amerikan bayrağını yakmışlardır, burada da konuşmalar yapan devrimci gençler, «Amerikan emperyalizminin dünya halkları üzerinde oynadığı kanlı oyunları anlatmışlar ve Kissinger'in barış meleği değil bir savaş şeytanı olduğunu dünya halklarının bir kere daha gördüğünü» söylemislerdir.

Gösteri sırasında İYÖKD üyesi arkadaşların dağıttıkları bildiride özet olarak şöyle deniliyor:

«Dün Vietnam'dan Kamboçya'dan Laos'dan kovulan Amerikan emperyalizmi bugün bütün gücüyle Ortadoğu'ya saldırıyor. Tüm çabasını, yaşayabilmek için Ortadoğu ülkelerini elinde tutmaya harcıyor. Çünkü zengin petrol kaynaklarıyla, geniş pazarlarıyla büyük bir sömürü alanı olan Ortadoğu'dan kovulması demek, Amerikan emperyalizminin bir daha dirilmemesi, çökmesi demektir.

Yurtsever halkımız... Amerikan emperyalizmini iyi tanı. Odur afyonunu yasaklatan, odur ülkemizi üsleriyle, 6. filolarıyla işgal eden, odur kardeşlerimizi kurşunlatan, odur ekmeğimizi elimizden alan...»

«EMPERYALİZM DÜNYA HALKLARININ KURTULUŞ SAVAŞLARIYLA YOK EDİLECEKTİR. ZAFER EZİLEN DÜNYA HALKLARININ OLACAKTIR. YAŞASIN HALKLARIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ SAVAŞLARI. YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ KARDEŞLİĞİ.»



Dalgalandığı ülkelere, zulüm ve sömürü götüren, A.B.D. nin çok yıldızlı bayrağı bir anti-emperyalist gösteride yakılırken.

Saldırılar Üzerine

Her geçen gün dünya halklarının; işçi sınıfının öncülüğünde verdikleri bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yeni mevziler kazanması Emperyalist - Kapitalist sistemi gittikçe sıkışan bir kapanın içine itmiştir. Ekonomik alandaki çöküntü beraberinde ideolojik ve politik çöküntüyü de getirerek sistemi iflâh olmaz bir şekilde sara nöbetlerinin içerisine sokmuştur. Öyle ki emperyalist ülkelerdeki hafif bir kriz, ona bağımlı geri bıraktırılmış ülkelerde daha şiddetli bir biçimde ortaya çıkmakta, hakim sınıfları gittikçe sıklaşan açmazlara sokmaktadır. Bugün ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik, politik çıkmazda emperyalizmin genel çıkmazının ülkemize yansımasından başka birşey değildir.

Ekonomik alanda % 50 yi bulan enflâsyon politik alanda da hakim sınıfları anarşinin içine iterek aylarca süren hükümet bunalımlarına neden olmuştur.

İşte böylesine bir ortamda uluslararası mali oligarşinin yerli piyonları harekete geçirilerek kanlı iktidar alternatifleri arama yoluna gidilmiştir. Üniversite gençliğine yönelen faşist saldırıların üç sağ partinin genel başkanlarının biraraya gelmesinden sonra başlaması bizi bu tür pasifikasyon hareketlerinin «Mali oligarşinin» en büyük sözcüleri tarafından başlama emrinin verildiği sonucuna götürür. Faşist unsurlarca yurtsever gençliğin üzerine uygulanan pasifikasyon hareketlerinin başlıca amacı kanımızca kısa dönemde kanlı iktidar alternatifi yaratmak bunun yanında devrimci üniversite gençliğini pasifize ederek üniversitenin dar alanı içine hapsetmek suretiyle onun halkla bütünleşmesini engellemektir.

Devrimci gençlik bu tür engelleri geçmişte alnının akıyla aştığı gibi gelecekte de aşacaktır. 3-5 satılık hainin bu tür saldırılarını kolaylıkla yenecek kadar güçlüdür. Devrimci gençlik geçmişin şanlı mirasına sahip çıkarak sonuna dek kendine düşen görevi onurlu bir biçimde, ağırbaşlılıkla sürdürecektir. Kimsenin bundan kuşkusu olmasın.

YÜRRÜÜ

Çok yıldızlı Amerikan bayrağı ki
Her sefil ülkede yüzlercesi dikili
Gölgesine vurguncular sığınmış
Gölgesinde soyulanlar titrer
O çok yıldızlı Amerikan bayrağının gölgesini
Tanklar, tüfekler, atom bombaları bekler.
Dünyanın bütün ezilenleri birgün
Alıp ellerine bıçaklarını
Çok yıldızlı Amerikan bayrağı
Bir yırtacaklar ki seni
Tövbekâr olmaya vaktin kalmayacak
Yanacaksın,
Dumanın göklere savrulacak
VE bir zaman gölgenin pislediği topraklarda
Bir cennet kuracağız ki

EŞİT VE ÖZGÜR

EKİM DEVRİMİNİN 57. YILDÖNÜMÜ TÜM DÜNYA HALKLARINA KUTLU OLSUN

Kadırga Yurdu Öğrencilerinin Örnek Boykotu

Kadırga yurdu öğrencileri, yanında çalıştırdığı işçilere 20 lira günlük ücret veren ve onları sigortasız çalıştıran kantin ve lokanta patronuna karşı işçileri desteklemek üzere kantin ve lokantayı boykot etmişlerdir. Öğrenciler bir aydır, kantinden alışveriş etmemekte ve lokantadan yemek yememektedirler.

Bir öğrenci arkadaşımız: «Bu hareketlerinin işçi - öğrenci dayanışmasının küçük bir örneği olduğunu, işçilere 80 lira ücret ve sendikal haklarının verilinceye kadar boykotlarının süreceğini» söylemiştir.

Kadırga yurdu öğrencilerini bu örnek davranışlarından dolayı kutlarız.

Atatürk Eğitim Enstütüsünde Boykot Sürüyor

İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü devrimci öğrencilerince yürütülmekte olan Akademik-Demokratik amaçlara yönelik direniş güçlü bir şekilde devam etmektedir.

Enstitüde bulunan devrimci öğrenciler, 8-11-1974 cuma gününden bugüne dek süren direnişlerinin hergün geçtikçe daha güçlendiğini, saflarının geliştiğini belirtmektedirler.

Boykot aşağıdaki amaçların gerçekleşmesi için yürütülmektedir;

a) Öğrencilerin okul yönetimine katılması,

b) Faşist dernekler yasasının kaldırılarak polisiye derneklere son verilmesi,

c) Çağdışı emperyalist kültürle yoğrulmuş, gerici öğretim görevlilerine işten el çektirilmesi,

d) Çağ dışı, gerici yönetmeliğin değiştirilmesi,

e) Kredi - yurt - beslenme sorunlarının çözümlenmesi,

Demokratik direniş, gerici okul yöneticilerince kırılmak ve saptırılmak istenmektedir.

Bu durum karşısında devrimcilerin etrafında kenetlenen öğrenciler, «faşist müdür istifa», «haklıyız - güçlüyüz» sloganlarını bağırarak protesto gösterisinde bulunmuşlardır.

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN SESİ İLERİ'ye ABONE OLUN, ABONE BULUN

35.000 Öğrencinin Katıldığı Boykot Sona Erdi

İstanbul'un tüm yüksek okul ve akademilerinde başlayan bir kaç gün içinde 35 bin kişilik bir öğrenci kitlesine yayılan, boykot hareketi, İ.Y.Ö. K.D.'nin kontrolü altında demokratik kitle direnişi görünümünü kazanmıştır. Direniş sonucu bir yığın haklı talebin «Ankara'da toplanan akademiler arası kurulca» kabul edilmesi üzerine boykot şimdilik sona erdirilmiştir.

Boykotların başlama nedenleri yöneticilerce kamuoyuna kasıtlı bir biçimde yalan - yalnış yansıtılmıştır. Boykotların ana nedeni yüksek öğrenim gençliğinin her türlü anti-demokratik uygulamalara karşı bir direnişin demokratik - akademik mücadele biçiminde sürdürülmesidir.

Bu boykota neden olan: 35 bin kişilik yüksek öğrenim kitlesinin haklı istekleri şunlar olmuştur.

a — Anayasanın 120. m. ile çelişen 1472 sayılı yüksek okullar yasasının iptali, tüm yüksek okul ve akademilerin özerk ve demokratik bir üniversite çatısı altında toplanması,

b — Öğrencilerin aleyhine isleyen mevcut sınıf gecme ile ilgili yönetmeliğin değiştirilmesi,

c — Öğrencilerin yönetime fiilen katılması yani dernek kurma, temsilcilik haklarının verilmesi gibi... haklı isteklerdi.

Öğrenciler : Anayasanın 120. m. ile çelişen 1472 sayılı, hükümet kurulur kurulmaz meclise götürülmediği ve tüm anti-demokratik, faşizan yönetmelikler değiştirilmediği takdirde boykota yeniden başlayacaklarını bir ön koşul olarak, ileri sürerek boykotu şimdilik kladırmışlardır.

Ayrıca şunu söylemekte yarar vardır. Sürekli olarak kitlelerin demokratik isteklerinin karşısında olan ve hakim sınıfların istekleri doğrultusunda hareket eden faşist, gerici unsurlar her fırsatta 35.000 kişilik bir gençlik kitlesinin bu demokratik direnişini sabote etmeye çalışmışlar fakat başaramamışlardır. Boykotlar büyük bir dayanışma, güçbirliği içinde kararlı bir tutumla ve öğrenci kitlesinin isteğiyle başlamış, yine aynı şekilde öğrenci kitlesinin isteğiyle (özel nedenlerden dolayı iki okul hariç) sona erdirilmiştir.

Başarımız; Devrimci üniversite gençliğinin «Demokratik Üniversite» mücadelesinin başarısıdır.

> **Bazılarında : Gençlikten budala, iki yüzlü ve oblomovca bir korku var.**
>
> **LENİN**



Victor Jara'nın Anısına

Şilili şarkıcı, Viktor Jara, cunta tarafından vahşice öldürüldü. O, işçiler, alçak gönüllü çiftçiler ve bakırla güverçile madeninde çalışanlar için şarkı söylerdi. Gençler de şarkılarını bilirler ve onları söylemekten hoşlanırlardı. V. J., Şili sınırları dışında da tanınan ve kendi kurduğu «Quilapayuns» adlı gurubuyla, HALK cephesinin programını tanıtmaya çalışırdı. Ne şarkılarının devrimci özü ve nede Halk cephesindeki yorulmak bilmeyen militanca çalışmaları faşistler tarafından affedildi. 5000 yurtseverle birlikte tutuklanıp, Santiago Ulusal stadına hapsedildi. Burada, Şili Komünist Partisi merkez komitesi üyesi olan, bu yaman yurtsever, öldürülmeden önce, işkenceye tabi tutuldu. Şahitler, V. J. nın nasıl öldürüldüğünü şöyle anlatılar: «Ulusal stada getirildi. Yanında sadık dostu, gitarı vardı ve şarkı söylemeye başladı. Faşistlerin ateş açma tehditine rağmen, tutuklular da şarkıya katıldılar. Bir subayın emriyle, askerler onun ellerini kestiler. VİKTOR gitarıyla şarkıya eşlik edemiyordu, ama kısık bir sesle şarkıya devam etti. Bunun üzerine dipçikle kafatasını kırdılar. Sonra, tutukluları susturmak ve korkutmak için, herkesin önünde astılar.»

Victor Jara'nın bize bıraktığı son mesajı, şarkısının sözlerini yayınlıyoruz.

ŞİLİ STADI

Beş bin kişi
burada, şehrin bu kesiminde.
Beş bin kişi.
Ne kadar olacağız şehirlerde ve tüm yurtta?
Sadece burada, ekip-biçen ve fabrikaları işleten on bin el.
Ne kadar insan terkedilmiş açlığa, soğuğa, korkuya,
acıya, baskıya, teröre ve çılgınlığa!
Bizimkilerden altı bini yıldızlar boşluğunda kayboldu.
Bir ölü, insan varlığına vurulmayacak
şekilde vurulmuş,
diğer dördü tüm korkulardan sıyrılmak istedi,
biri boşluğa atlayarak,
bir diğeri başını duvara vurarak. Fakat hepsi
ölümün donuk bakışına sahipti.
Ne büyük korku, faşizmin yüzü!
Bir saat dakikliği ile planlarını gerçekleştiriyorlar,
kimseyi önemsemeden,
kan onlar için madalya, cinayet kahramanlık halesi.
Tanrım, bu mu yarattığın dünya?»
Bunun için miydi «yedi mucize ve çalışma günü?»
Dört duvar arasında sadece birer sayıyız, hareketsiz,
ve yavaş yavaş, ölümden başka bir şey dilemeyen.
Fakat bilincim çabuk yerine geliyor ve titremeden ayaktayım
vınlayan tankların
ve sahte tebessümlü askerlerin önünde.
Ve Meksika? Ve Küba?
Ve bu alçaklığa haykıran Dünya?
Hiç bir şey üretemeyecek on bin el.
Ama ne kadarız tüm yurtta?
Yoldaş başkanın kanı daha güçlü uvruyor
bombalardan ve mitralyözlerden.
Ve yumruğumuz aynı şekilde vurmasını bilecektir!

«Étudiants Dumonde» (1974) dergisinden alınmıştır.

8 Devrimci Sendika Saldırıları Kınadı

Devrimci öğrencilere karşı yoğunlaşan faşist saldırılar üzerine bir bildiri yayınlayan 8 devrimci sendika saldırıları kınayarak «işçi sınıfının bu saldırılara karşı devrimci gençlikle omuz omuza kararlı tutum ve direnişi göstereceğini, kamu oyuna duyururuz» demişlerdir.

Sosyal-İş, Özgür Haber-İş, Tekbank-İş, Çağdaş Metal-İş, Turizm-İş, Petkim-İş, Baysen-İş, Tek-İş Sendikalarının ortak yayınladıkları bildiride özetle şöyle deniliyor.

«Anti - emperyalist tüm ilerici güçlerle birlikte; halkımızın devrimci mücadelesi sürdürülecek ve mutlaka zafere ulaşılacaktır.»

«Hükümet bunalımının vardığı bu aşamada, tekelci sermaye çevreleri ve onların maşalığını yapan gerici güçler, ülkemizde yeniden anti - demokratik ve faşist bir ortam yaratmak özlemi içinde her geçen gün saldırılarını artırmaktadırlar.»

«Devrimci işçi kuruluşları olarak faşistlerin, işyerlerinde ve üniversitelerde giriştikleri kanlı olayları telin eder, işçi sınıfının bu saldırılara karşı devrimci gençlikle omuz omuza kararlı bir tutum ve direniş göstereceğini kamuoyuna duyururuz.»

Bir Şilili Gencin Mektubu

(Aşağıda okuyacağınız mektup, Almanya'da bulunan Şili'li bir gencin bir Türk gencine yazdığı mektuptur.)

Hamburg, 15 Nisan 1974

Sevgili..............

Kardeşçe mesajını göndererek yaptığın güzel hareket için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Arkadaşlığına teşekkür ederim. Senin ve bütün Türkiye gençliğinin Şili Halkının mücadelesini desteklemekteki cömertliğinize teşekkür ederim. Bu destek, şimdi diktatörlüğe yer altında karşı koyan, o kahraman Şilililere somut bir yardım şeklinde de olduğu için, hareketin daha da değer kazanıyor. Senin gibi ben de bir gün, şimdi halkımın (bu yiğit fakat uzun süreden beri sömürülen işçi ve köylülerin, alçak gönüllü fakat gururlu halkımın) kanını akıtan katliamdan kurtulacağı umudunu besliyorum. Bilmelisin ki 11 Eylül 1973'te Şili Devrimi ölmedi: DOĞDU. Onun sembolü, temsil ettiği ülke için döğüşerek ölen Allende değil, fakat bütün yurtseverlerdi. Onlar için o kara gün, daha adaletli bir toplumu barışçı yollarla elde etme umutlarının zalim sonuydu. Onlar bu inançlarını hayatlarıyla ödediler, ya zindanlarda anlatılmaz işkencelere katlandılar, ya hâlâ cellâtların elinde işkence görüyorlar, ya da mücadelede sevdiklerini kaybettiler. Bugünkü durum yeni hedefler ve yeni yollar gerektiriyor ve biz şimdi yeni bir Şili için döğüşüyoruz. Geçmişe dönmemeliyiz. Geçmiş umut ve inançlara bile dönmemeliyiz. Artık zalimlerin, işçilerin kanı ve terini kendi kârları için sömürme imtiyazından kendiliklerinden vaz geçeceğine inanamayız. Artık hayatta kalmak için kendi kanunlarını yaratan bir sistemin barışçı yollarla değiştirilebileceğine inanamayız. Artık zenginlerin sömürmesine izin veren ve fakirin başkaldırışını cezalandıran bir adalet kavramına inanmıyoruz. Hayır, Şili devrimcileri askerî kuklaların ve onların sahiplerinin eski Burjuva Demokrasisine dönülmesine izin vereceklerini düşünmüyorlar. Çünkü o demokrasinin halkı «tehlikeli» sosyalizm yoluna itecek kadar geniş ve liberal olduğu görüldü bile. Hayır sistem dersini aldı. Bu yüzden, devrimciler özgürlüğe giden tek yolun diktatörlüğe karşı savaşı sürdürmek olduğunu çok iyi biliyorlar. Ve biz bugün dış ülkelerde, zalimlerin suçlarını teşhir etmek için seferber olduk ve Şili'de bütün cephelerde —işçi sendikalarında siyasî partilerde, caddelerde, okullarda, üniversitelerde— döğüşüyoruz. Mücadele, Şili toplumunun bütün seviyelerinde oluşacaktır. Bazılarının dediği gibi, halkın diktatörlükten kendiliğinden bıkacağı ana kadar oturup beklemeyeiz. O anı bütün yollardan çabuklaştırmaya çalışıyoruz.

Senin ve bütün Türkiye halkının yardım ve desteği görevimiz için çok değerli. Halklarımızın sorunları aynı. Ortak düşmanlarımızı biliyoruz ve mücademiz aynı mücadele. Halklarımızın düşünce tarzları birbirlerine çok benziyor, aynı arkadaşlık duygusunu paylaşıyoruz ve çektiklerimiz, Dünyadaki 3 milyar sömürülen kadın ve erkeğin çektikleriyle aynı. Millî Farkları yenmeli ve halkla rımızı sosyal adalet mücadelesinde birleştirmeliyiz. Kanun ve dinlerin yardımlarıyla asırlar boyu ayakta kalmış ve kendi amaçları için şiddet, ölüm, savaş ve baskı kullanmış bir sistem bu şekilde yıkılacaktır.

Bizi devrimci bir arkadaşlık birleştiriyor ve burada Hamburg'da ya da orada, ülkenizin güzel göğü altında içten bir sohbette, tecrübelerimizi birbirimize aktaracağımız günü bekliyorum. O zamana kadar sana «compavers» dememe izin ver. Bu İspanyolca kelime, «ekmeğimi paylaştığım kişi» anlamına gelir.

Jose Pablo LOPEZ

F. N. Hemşirelik Okulunda Boykot Başladı.

Florence Nightingale Hemşirelik Yüksek Okulu öğrencileri, «çağ dışı yönetmeliklerin değiştirilmesi ve okulların üniversiteye bağlı bir yüksek okul haline getirilmesi» için boykota başladılar. Direnişlerinin öğrenci gençliğin Akademik - Demokratik mücadelesinin bir parçası olduğunu söyleyen Hemşirelik Okulu öğrencileri boykotlarının amaçlarının:

«— Okulumuzun Üniversiteye bağlı bir okul haline getirilmesi,

— Ders geçme sisteminin uygulanması,

— Öğrencilerin yönetime katılmasının sağlanması,

— Keyfi ve anti-demokratik uygulamalara derhal son verilmesi» olduğunu açıklamışlardır.

> **Dünya bizim olduğu kadar sizin dir de ama son tahlilde sizindir. Siz gençler, tıbkı bir sabah güneşi gibi canlı ve hayat dolusunuz. Ümidimiz sizlerdedir.**
>
> **Mao Zedung**

Basıldığı tarih : 16.11.1974

Gençliğin Örgüt
Ve Federasy

ALİŞAN ÖZDEMİR
İYÖKD BAŞKANI

● **Bize düşen görev her çeşit devrimci demokrat eylem için yeni, taze, enerjik, savaşçı demokratik gençlik örgütleri yaratmaktır.**

● **Geçmişe sünger çekenlere, çamur atanlara karşı amansız bir mücadele vermeliyiz. Çünkü federasyon bu geçmiş üzerine yükselerek, hareketin helezo - nik gelişimini sürdürecektir.**

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin genç güçlere ihtiyacı var. Türkiye'de yığınlarca genç yaşıyor. Gerekli olan daha çok sayıda ve daha yüreklilikle genç insanları mücadele saflarına katmaktır. Gençlik, öğrenci gençlik ve daha çok emekçi gençlik mücadelenin sonucuna karar verecektir. Devrimci inisiyatifi olan bütün gençleri büyük bir hızla birleştirmeli ve işe koşmalıyız. Onların eğitimsizliklerinden korkmamalı, deneysizlikleri ve gelişmemişlikleri karşısında titrememeliyiz. Çünkü birincisi, onları örgütlemeyi ve mücadeleye sokmayı başaramazsak ya faşist örgütlere gideceklerdir ya da yanlış görüşler çevresinde yanlış biçimde örgütlenecekler ve aynı deneysizlikleri beş kat daha zarar verecektir. İkincisi, olayların kendisi onları *devrimci havada* eğitecektir.

Bize düşen her çeşit devrimci demokrat eylem için yeni, taze, enerjik, savaşçı demokratik gençlik örgütleri yaratmaktır. Ancak demokratik örgüt nedir, ne değildir iyi bilmek gerek. Demokratik örgüt şu iki niteliğe sahip olan örgüttür: 1 — Örgütlediği halk zümre, tabaka, ya da sınıfının ekonomik (yahut akademik), demokratik çıkarlarını ve isteklerini almak için mücadele etmek, öteki halk kesimlerinin ekonomik-demokratik mücadelelerini sözde değil pratikte desteklemek. 2 — Bağımsızlık ve demokrasiden yana olmak, ülke çapında yürütülen demokrasi mücadelesine katılarak anti-demokratik uygulamalara engel olmak. Kuşkusuz ayrı ayrı yazılmasına rağmen, bu iki nitelik diyalektik bir bütündür, birbirlerini karşılıklı etkilerler. Biri olmadan öbürü olamaz. Bu görüşle baktığımızda demokratik gençlik örgütlenmesinin eksik olduğunu görürüz.

Örgütlenme eksikliği iki yönlüdür: 1 — *Gençlik en küçük birimine dek örgütlenmemiştir.* Bu da iki anlama gelir. Birincisi nicelik olarak gençliğin çoğu hâlâ örgütlü değildir. Ücra köşeler bir yana, ücra olmayan yerlerin çoğunda bile örgütlenme olmamıştır. İkincisi çok büyük sayıda genci içine alan birçok büyük birim örgütü kurulmuştur ama küçük birimlerin sorunlarıyla uğraşan, bunları genel mücadeleye sokmak için çalışan örgütler oluşmamıştır.

Örneğin her fakülte ya da yüksek okuldaki, her semtteki birimlerin ayrı ayrı örgütlenmesine gidilmemiştir. En küçük birimler düzeyinde işçi gençliğin, köylü gençliğin ve öğrenci gençliğin ayrı ayrı örgütlenmesi de bu anlamın içindedir. 2 — *Türkiye çapında merkezileşme olmamıştır.* Her kentte merkezileşme tam anlamıyla oluşmamışsa da asıl önemli sorun Türkiye çapında bir demokratik gençlik örgütünün olmayışıdır. Her örgüt birbirinden kopuk çalışmalar yürütmektedir. Bu yüzden ülke çapında güçlü bir demokratik gençlik hareketi oluşmuyor. Bu da merkezileşmeyi ivedileştiriyor. Merkezileşme aşağıdan yukarı gerekircilikle gündemimize gelmiştir. İş yukarıdan aşağı iradecilikle merkezileşmeyi sağlamaya kalmıştır. Ama ne olursa olsun birlik sonuç vermez. Merkezileşmenin olabilmesi için bütün gençlik örgütlerinin ilkeler çevresinde birleşmesi gerekir. Kuşkusuz bu ilkeler, ancak parti ya da parti gençlik kolunun proğramında bulunabilecek ilkeler olmayacaktır. Gençliğin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin gereklerini içine alacak kadar *azâmi*, ama bütün gençlik örgütlerini birleştirecek ölçüde de *ortak* ilkeler olacaktır.

Demokratik gençlik dernekleri federasyonunda aranacak bu azâmi ortak ilkeler şunlar olmalıdır:

1 — Anti-emperyalizm, anti-faşizm.

Federasyon, kendi halklarını ve geri bıraktırılmış ülkelerin halklarını sömüren uluslararası tekellere ve bütün sömürgeci devletlere, onların ülkemiz içindeki uzantısı olan oligarşiye ve kapitalizm öncesi kalıntılara karşı verilen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin içinde olmalıdır.

Bu mücadeleyi doğru bir biçimde verebilmesi için de emperyalizmin günümüzde uyguladığı «yeni sömürgecilik» yöntemine karşı uyanık olmalıdır. Gençliğin, faşizme karşı verilen demokrasi mücadelesine katılmasını sağlamalı, faşizme karşı gençlik içinde en geniş birliği kurmalıdır. Ülkemize faşizmi getirenler emperyalistler ve ortakları olduğu için anti-emperyalist mücadele ile anti-faşist mücadele tek bir mücadelenin ayrı yönleridir. Bu görüşle, federasyon, faşist baskı kanunlarına karşı çıkmakla yükümlüdür. «*Siyasal gerçekleri açıklama kampanyası*» yürüterek düzeni gençlik yığınları önünde teşhir etmelidir.

2 — *Gençliğin acil istekleri uğruna mücadele etmek.*

Federasyon, gençliğin (özellikle öğrenci gençliğin) acil ekonomik (akademik) demokratik haklarını almak için bütün gücüyle uğraşmalıdır. Bu acil istekler doğrultusundaki mücadele ile anti-faşist mücadeleyi birleştirmesi ise en asli görevlerinden biridir. Bunun yanında faşist komando saldırılarına karşı gençliğin en iyi bir biçimde savunulmasını sağlaması gerekir. Saldırganlar gençlikten soyutlanmalı ve federasyon gençlik yığınları ile birleşmelidir.

3 — *Anti-reformizm.*

Reformcuların, kendilerini yırtarak çıkarttıkları üniversiteler reformu, toprak reformu gibi kanunların ya da eski şapka, harf, soyadı reformlarının halkımızın bu arada gençliğin hiçbir sorununa çözüm getirmediği ortadadır. Bunların tek sonucu halkı uyutmak olmuştur. Faşizmi güçlendirmek reformculuğun tarihsel özelliğidir. Faşizme karşı mücadele reformculuğa karşı mücadeleden ayrılamaz. Burjuva ve küçük-burjuva reformculuğuna ve sosyal-reformizme karşı ideolojik ve politik mücadele vererek gençliği reformculuğun kuyruğuna takılmaktan kurtarmak federasyonun başlıca görevi olmalıdır.

4 — *Halkların kendi kaderlerini tayin hakkını kabul etmek, anti-şovenizm, anti-militarizm.*

Devrimciler, hangi ülkenin olursa olsun, bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü zedeleyici hiçbir hareketi hoş görmezler. Emperyalist baskı ve zulüm karşısında dünya halklarının ve bağımsızlık savaşlarının yanında yer alırlar. Azınlıktaki milliyetler üzerine yapılan her türlü baskılara karşı çıkarak, gerek egemen ulusun gerekse ezilen milliyetlerin şovenistlerine, bölgecilere karşı mücadele ederler. Militarizmin emperyalist politikanın bir aracı olduğunu bilerek, emperyalistlerce çıkarılan haksız savaşların karşısında yer alırlar. Cuntaların halkın ve gençliğin sorunlarına çözüm getiremeyeceğini bilirler ve gençlik içinde cuntacılığın yerleşmemesi için çalışırlar.

Bu ilkenin doğru yorumlanması gerekir. Örneğin Kıbrıs konusunda bu ilkenin doğru yorumu şudur: Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs'taki Türk ve Rum halkları belirleyecektir. Gerçek çözüm iki halkın eşit haklara sahip olduğu, bütün yabancı üs ve birliklerden arınmış, toprak bütünlüğüne sahip bağımsız ve demokratik Kıbrıs'tır. Gerek Türk, gerek Kürt egemen sınıflarının yürüttükleri Kürt halkı üzerine baskı ve özümleme (bir ulus olarak gelişmelerini engelleme) politikalarına karşı çıkılması da bu ilkenin pratikteki başka bir doğru yorumudur.

5 — *Demokratik merkeziyetçilik.*

Yönetici ve yürütücü organların seçiminin demokratik olacağı açıktır. Önemli olan kararların alınmasının demokratik olmasıdır. Yani önemli kararlarda alt örgütlerin görüşleri aılnmalıdır. Alt örgütlerin önerilerinin üste ulaşması ve dikkate alınması sağlanmalıdır. Ama bir kez karar alındı mı bütün alt örgütler, varsa eleştirilerini saklı tutarak, federasyon merkezinin direktiflerini hemen, eksiksiz uygulamalıdır. Tüzüğün işletilmesi, disiplin de bu ilkenin içindedir. Bu ilkenin doğru işleyebilmesi için eleştiri-özeleştiri mekanizmasının sonunu dek çalıştırılması gerekir.

6 — *Geçmişin mirasına sahip çıkmak :*

Burada sahip olunacak miras, gençliğin geçmişteki devrimci mücadelesinin zamanımıza bıraktığı deneylerdir. Ama sadece doğrulara sahip çıkmak olmaz. Onları da biz yaptığımıza göre yanlışlara da sahip çıkacağız. Ama aynı yanlışları bir daha yapmamaya çalışmalıyız. Geçmişe sünger çekenlere, çamur atanlara karşı da amansız bir mücadele vermeliyiz. Çünkü federasyon bu geçmiş üzerinde yükselerek, hareketin helozonik gelişimini sürdürecektir. Ve bu gelişimi hiç bir «Provakasyon» durduramayacaktır.

7 — *Merkezin tekliği :*

Bunun için emekçi gençlik, öğrenci gençlik ve çeşitli milliyetlerden olan gençler tek bir merkez çevresinde örgütlenmelidir. Başka bir deyimle bölgesel ve mahalli dernekler, yüksek öğrenim dernekleri tek bir federasyon oluşturmalıdır. Bu ilke «gençliğin en küçük birimlerine dek örgütlenmesi» görüşü ışığında yorumlanmalıdır. İşçi gençlik, köylü gençlik, öğrenci gençlik, küçük birimlere gidildikçe ayrı ayrı örgütlenmeli ama merkeze doğru gidildikçe birleşmeli, tek merkez olmalıdır.

8 — *Halktan soyutlanmamak :*

Gençlik hareketinin, halkın desteğini kazanarak, daha güçlü olabilmesi ve ülke çapındaki Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi için bütün halk kesimlerinin ayrı ayrı yürüttükleri mücadelelerin ve gençliğin mücadelesinin birlik ve dayanışma içinde yürütülmesi gerekir. Federasyon bunu sağlamak için öteki halk kesimlerinin ilerici mücadelelerini aktif bir şekilde desteklemelidir. Sendika, Oda, Kooperatif v.b. demokratik örgütlerle yakın ilişkilerin içerisinde olmalıdır. Çünkü kurtuluş halkla birlikte olacaktır.

9 — *Dünya gençliği ile dayanışma :*

Gençlik, bütün ülkelerde sömürü, baskı ve zulüme karşı mücadele vermektedir. Ortak düşmanımızı yenmek için bütün Dünya gençliği ile sıkı ilişkiler kurmalıyız. Çeşitli ülkelerin gençlik örgütleriyle dayanışmayı sağlamalıyız.

10 — *Örgütsel bağımsızlık :*

Kurulacak Demokratik Gençlik Dernekleri Federasyonu. başlı başına merkezi bir Demokratik örgüt olarak, hiç bir Parti ya da siyasal odağın yan örgütü olmamalıdır. Gençliğin Devrimci insiyatifi bu örgütte eğemen olmalıdır. Ama bu devrimci düşünceden bağımsız olmak demek değildir. Yönetin melerinde Sosyalistler bulunmalı, işç nın doğru dünya görüşü bize yol göst dir. Burda dikkat edilecek nokta fed nun *bir parti ya da sosyalist gençlik gibi çalışmamasıdır.*

11 — *Devrimci görüşün gençliğe olması için çalışmak :*

Bu devrimci teorik eğitim, ideol lışma ve efendice yapılacak (kavgaya meden) siyasal tartışmalar ile olabilir rasyon eğitim ve tartışmaların, kitap alışkanlığının gençlik içinde yayılm çalışmalıdır. Böylece yanlış görüşlerin, va ve küçük burjuva görüşlerin gençli men olması önlenmelidir.

Merkezileşmenin olabilmesi için bü gütler bu ilkelerde birleşerek Fede oluşturmalıdır. Bunun dışında gurup tiyle hareket etmek, gurup çıkarını mek, kendi gurubunun merkeze eğem sağlamak için kendi başına kariyerist kım hareketlere girişmek bölücülüktü - devrimciliktir. Böyle davrananları t devrimci gençlik mutlaka mahkûm ede

Şimdi Demokratik gençlik dernek yapacakları: Federasyona engel tüzük delerini düzeltmek ve kongrelerinden rasyon için yetki almaktır. Daha çoğu kongre yapmadığı için federasyonun ku sının zaman almasının yanında, daha re ilkelerde anlaşmaya dayalı örgütsel oluşmayabilir. Ama eylemde birlik bun tacaktır, olaylar bizi mutlak örgütsel götürecektir.

İstan

İstanbul Üniversitesinin bütün fakültelerinde dersler başladı. Üniversitenin açılışı dolayısiyle 3 yıllık faşizm döneminde yapılamayan tören, bu yıl gizli faşizm döneminde yapılabildi. Fen fakültesi salonunda yapılan açılış törenine: Başbakan, bakanlar, bazı subaylar, rektör ve bazı profesörler katıldı. Oysa üniversitenin gerçek sahibi olan Devrimci üniversite gençliğine törende söz hakkı verilmedi. Başbakanın sözleriyle «Barış içinde, özgürlük içinde» açılan üniversite, hakim sınıfların isteği doğrultusunda, tek ses çıkan yerler olarak tutulmak istendi. Bütün bunlara rağmen dev-

lenmesi

yon

Kurulacak Demokratik Gençlik Dernekleri Federasyonu, hiçbir Parti yada siyasal odağın yan örgütü olmamalıdır. Gençliğin devrimci inisiyatifi bu örgütte egemen olmalıdır.

ı kade-
i sınıfı-
ermeli-
erasyo-
örgütü

eğemen

ojik ça-
dökül-
. Fede-
okuma
ası için
Burju-
ğe eğe-

tün ör-
rasyonu
ihniye-
düşün-
enliğini
bir ta-
r, karşı
arih ve
ektir.
klerinin
mad-
fede-
örgüt
rulma-
bir sü-
l birlik
u yara-
birliğe

Gençliğin, federasyon oluşuncaya dek ve oluştuktan sonra yapacakları birçok ortak eylem vardır. Bunların başlıcaları şunlardır.

A — Genel

1) Anti-demokratik baskılara karşı mücadele,
2) Anti-emperyalist eylemler,
3) Dernekler kanununun demokratikleşmesi için mücadele,
   a) Siyasete karışmama,
   b) Fakülte ve yüksek okullarda birden fazla dernek kurulamaması,
   c) Liselilerin dernek kuramamaları v.b.

B — Yüksek öğrenim gençliğinin sorunları

1) Üniversiteler kanunu ve yönetmelikler
   a) Belgeleme ve disiplin cezaları,
   b) Temsilcilik seçiminin anti-demokratik olması ve yetkilerinin azlığı
2) Yönetime katılma,
3) Kapılarda polis bulunması,
4) Emperyalizme hizmet eden eğitim,
5) Üniversite içinde örgütlenme yasağı,
6) Yüksek okullar sorunu,
7) Öğrencilerin yurt ,kitap, giyecek gibi ekonomik sorunları, kısaca DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE KAVGASI.

Bunlara karşı mücadele ederken reformculuğa düşmemeye dikkat etmeliyiz. Bu reformlar elde edilse bile kurtuluşun sağlanmayacağı bilinmelidir.

Bu Aşamada Demokratik Örgütler

Ülkemizdeki anti emperyalist ve anti faşist mücadelenin yeni boyutlar kazandığı ve yeni aşamalara vardığı şu günlerde demokratik örgütler üzerine çok şey söylenmektedir. Söylenenlerin bir kısmı genel doğrular olmakla beraber, ayrıntılarda oldukça abartılmış durumlarda yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Geçmişte devrimci hareketle birlikte zorunlu olarak ortaya çıkan ve fakat esasta bugün yeni aşamalara varan bazı durumlar yön verme veya uyarı gerekçesi ile yalnış anlamlara yol açabilecek niteliktedir. Öteden beri kafasında bir takım tezler yaratıp, sonradan bu tezlerin anti tezini ileri sürme alışkanlıkları belli bir dönem için anlayışla karşılanabilmişse de bazı tutum ve davranışların bugün daha sağlıklı olma zorunluğu vardır. Genel doğruların ötesinde, demokratik örgütler için söylenenler iyi niyetlerle de söylenmiş olsa, demokratik örgütlerin görev, yetki ve sorumluluklarını ülkenin somut şartlarından soyutlama yönündedir. Stratejik ve taktik anlamda genel olarak devrimci hareket içindeki demokratik örgütlerin devrimci mücadelesi niceliksel değil, niteliksel olarak değerlendirilmelidir.

DEMOKRATİK ÖRGÜTLER - DEVRİMCİ HAREKET :

Demokratik örgütler devrimci bir geleneğe sahip oldukları ve ülke çıkarları açısından halk yararına doğru tavırlar takındıkları günden bu yana eğemen güçlerin şimşeklerini üzerlerine çekmişlerdir. Bu itibarladır ki, her yurtsever gibi demokratik örgütlerin yönetici ve üyeleri çeşitli dönemlerde farklı biçimde baskılara uğramışlardır. Gerek örgütler içi gerekse örgütler arası bir takım suni ayırcalıklar kasıtlı olarak yaratılmıştır. Bütün baskı ve girişimlere karşın demokratik örgütlerin ülkesine ve halkına karşı duyduğu görev ve sorumluluk yeni aşamalarla devam etmekte ve devrimci mücadele içindeki yerleri etkinleşmektedir.

Genel olarak devrimci hareketin, özel olarak da demokratik örgütlerin vardığı bugünkü aşama ne abartılabilir ve ne de küçümsenebilir. Mutlak bir değerlendirme yapılması gerekiyorsa, bu değerlendirme objektif kurallara ve somut şartlara göre olmalıdır. Bir taraftan demokratik örgütlere yön verme veya uyarı niteliğinde girişimler yapılırken, öte taraftan ayırcalıklar yaratabilecek soyut kavramlara iltifat edilmemelidir. Demokratik örgütler ister kitle teşkilâtları (öğrenci örgütleri) olsun isterse meslekî kitle teşkilâtları olsun yapıları niceliksel olmayıp niteliкseldir. Ülkenin somut koşullarında alabilecekleri tavırlar da bu yönde olmalıdır. Elbette ki mücadele sistemi içindeki yerlerini, bir adım daha öteye götürebilmek icin üyelerin ideolojik yapılarının nicel olarak belirli bir yöne kanalize edilmesi oldukça önemlidir.

Bu yaklaşımla demokratik örgütler diğer sınıf ve tabakaların özlemleri doğrultusunda anti emperyalist ve anti faşist olmak zorundadırlar. Bu tavırları açık, kesin ve kararlı olmalıdır. Aksi bir görüş demokratik örgütleri diğer sınıf ve tabakalardan soyutlama yönündedir. Ayrıca demokratik örgüt hüviyeti ülke koşullarında bu anlamda geçerli olabilir.

POLİTİK NİTELİĞİ :

Türkiye'de demokratik örgütler kitle örgütleri veya meslekî kitle örgütleridir. Bu aşamada demokratik hak ve özgürlüklere diğer sınıf ve tabakalar kadar özlem duymaktadırlar. Tüm çalışan sınıf ve tabakalar mücadele sistemi içinde bir bütün olarak ele alındığında, emperyalizmin kontrolünde ve farklı üretim biçimlerini bir arada bulunduran ülkemizde, ülke çıkarları bağımsızlıktan yana anti emperyalist ve anti faşist bir odak noktasından geçer. Bu yaklaşımla demokratik kitle örgütlerinin niteliği anti emperyalist ve anti faşist'tir. Tabanı oluşturan üyelerin özlük hakları bu biçim mücadele sistemi içinde düğümlenmektedir. Bu aşama sağlanmadan bir ileriki aşamaya geçilmiş gibi yaratılan görünümler işçi sınıfına ve diğer çalışan sınıf ve tabakalara ters düşmektedir. Dolayısı ile bu aşama geçilmeden demokratik örgütleri bir ileri aşama içinde görmek veya değerlendirmeyi buna göre yapmak bazı saplantılar yaratmaktadır. Bu tavır aynı zamanda eski oportonizmin yeni bir görünümünü sahneler. Hiç unutulmaması gereken nokta bu aşamada demokratik örgütlerin çıkarlarının tüm çalışan sınıf ve tabakaların çıkarları ile çakışmasıdır. Değerlendirmelerin soyut değil, somut planda yapılması zorunludur.

Ülkemizin somut şartlarında demokratik örgütlerin niteliği diğer gelişmiş veya geri bıraktırılmış ülkelerdeki örgütlerle kıyaslanamayacak kadar farklıdır. Dolayısı ile diğer ülkelerin örgütlerine benzemesi istenemez. Demokratik örgütlerimiz salt kendi çıkarlarının ötesinde, ülke çıkarları açısında halk yararına en doğru tavrı ortaya koymak, gerek mesleklerini ve gerekse diğer yönlerini en tutarlı ve yararlı bir biçimde halka sunmak durumundadırlar. Bu durum bir yerde anayasal bir kuraldır. Gereği gibi işlenmedikçe demokratik örgüt yöneticileri halkına ve üyelerine karşı direkt ve endirekt olarak sorumludurlar. Kitlesel örgüt niteliğini veya mesleklerini bu yönde kullanamayan örgütler bu aşamada demokratik olmaktan da uzaktırlar. Başka bir deyişle demokratik örgütlerimiz geleneksel olarak emekçi halk yığınlarının bir parçası ve onlarla kopmaz bağlarla bağlıdırlar. Örgütsel planda nitelik olarak ağır basan üyelerin çoğunluğu emekçi halk çocukları olusundan diğer ülke örgütlerinden bir farklılık yaratır. Demokratik örgüt üyelerinin gerçek çıkarları işçi sınıfı ve diğer çalışan sınıf ve tabakaların çıkarları doğrultusundadır dedik. Öyle ise devrimci mücadelenin bu aşamasında tüm çalışan sınıf ve tabakaların ortak hedefleri vardır. Bir kısım üyelerin çıkarlarının işbirlikçi sömürücülerden yana olması demokratik örgütlerin niteliğine tesir etmez. Yine üyelerin çoğunluğunu eğitimsel olarak anti emperyalist ve anti fașist bir çizgiye doğru yöneltmek önemli görevlerden biridir. Durum böyle iken demokratik örgütlerin yapısını bu aşamada katı kalıplar içinde görmek veya değerlendirmek saplantılar yaratır.

DEMOKRATİK ÖRGÜTLER VE PARTİ

Son zamanlarda oldukça aşırı bir biçimde ortaya çıkan demokratik örgüt ve parti umacılığından bazı yanılgıları ve saplantıları vurgulamak için demokratik örgüt ve parti ilişkileri üzerinde durmak aydınlatılması gereken hususlardan biridir. Demokratik örgütlerin bir parti gibi davrandığı, partinin görevlerini yüklendiği, bu parti içinde söylenir, şu parti içinde yapılır gibi yaygaraları tekrarla geçmiş dönemdeki hatalardan söz edilmektedir. Geçmiş dönemin hataları, ilişki ve çelişkilerine girmek detay olacağından öz bir kaç açıklamanın dışındaki açıklamaları bir kenarda bırakmakta simdilik yarar vardır. Ancak genel olarak bir hatalar sistemi yaratıp ve her hareketi sistematik olarak bu seriye bağlama yanılgısına da düşmemek gerek. Genellikle bir karışıklıklar döneminden sonra ortaya atılan kavramların kime neyi ifade ettiği iyice düşünülmelidir. Bu yapılmadıkca bir demogojiler sistemi kendiliğinden ortalığı kaplar ve bir takım yalnışlıklar genel doğrularmış gibi ortaya çıkar. Bir takım genel doğrular ortaya atılırken, özel saplantılar yarat-

(Devamı arka sayfada)

nbul Üniversitesi Törenle (!) Açıldı

nci üniversite gençliği kararlı, «okullarda Devrimci nçliğin sesi mutlaka eskisinn daha gür olarak duyulaktır.»

Bu tören bize, «Ecevit CHP nin» özgürlük ve barıştan anladığını, kimler için özrlük, kimlerin lehine barış ediğini göstermesi bakımınn ilginçtir.

Onların anladığı özgürlük: akim sınıfların sömürme özrlüğü, ezme özgürlüğü ve isdiğini söyleme özgürlüğü.

Yoksul halk kitleleri ve onrın öncüsü Devrimciler üzende ise; baskı, zulüm, gizli olsa diktatörlük ve sesinin sılması.

Yine onların anladığı barış: Ezenle ezilenin bir arada tutulduğu ve ezilenlerin mücadele etmedikleri seslerini çıkartmadıkları bir düzenin simgesi.

Tören sırasında polisin ve yöneticilerin tüm baskılarına rağmen, salonu dolduran yüzlerce Devrimci genç attıkları «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» sloganları ile seslerini duyurdu.

Bu arada İYÖKD'ün dağıttığı bildirilerle de devrimciler kitle'ye sesimizi duyurdu: Bu bildiride özetle şöyle deniliyor.

«1974 - 75 öğretim yılına girmiş bulunuyoruz. Bir bölümümüz ilk olarak üniversiteye girdik. Her birimiz Türkiye'nin değişik yörelerinden ayrı ayrı koşulların içinden geldik. Bu bakımdan her birimizin yöresel sorunları birleştirildiğinde: Ülkemizin sorunlarıyla ve (büyük bir bunalım geçiren) Emperyalist - kapitalist dünyanın yarattığı sorunlarla bir bütün oluşturmaktadır. Yani kendi sorunlarımız aslında, icinde yaşadığımız kampın (Emperyalist - kapitalist kampın) içine düştüğü iflâh olmaz hastalığın bize yansımasından başka bir şey değildir.»

Üniversiteler açılırken, üniversite gençliği özerk bir üniversiteye, özgür bir şekilde girmiyor. Tersine: Faşist üniversiteler yasası ile hakim sınıfların bir kukla kurumu haline getirilmek istenen üniversiteye, yine bu yasanın ve dernekler yasasını anti - demokratik hükümlerinin baskısı altında giriyor.

Ama devrimci üniversite gençliği bugün her zamankinden daha kararlı: Faşist üniversiteler yasasına, dernekler yasasına ve tüm gerici yönetmeliklere karşı «DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE» kavgamız, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden soyutlanmadan sonuna kadar sürdürülecektir.

Yaşasın «DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE» kavgamız.

Kahrolsun «faşist» üniversiteler ve dernekler yasası.

Devrimci Felsefenin Gerekliliği

İdealist felsefe ve felsefeyi reddedenler, bütün zamanlar, okullar ve akımlar için geçerliliği mutlak olacak, çakılmış değişmez bir felsefe tanımı sunmaya çalışırlar. Oysa böyle bir tanım bulunamaz ve nedeni basittir; kendi tarihi süresince felsefe değişmiş, gelişmiş, çeşitli basamaklardan geçmiştir ve gene de geçmektedir. Felsefenin konusu, problemlerinin uzantısı, sorunlara verdiği cevaplar, özel bilimlerle içten ilişkileri değişmiştir; insanların düşünsel ve toplumsal hayatlarındaki rolü de değişmiştir, bu nedenle felsefenin tanımları da değişmiştir ve gene de değişmektedir.

Devrimci felsefe, felsefenin tanımını; değişmeyi, ilerlemeyi gözden kaçırmadan; felsefe, varlığın (doğa ve toplumun) genel kanunlarının, insan düşüncesinin ve bilgi sürecinin bilimidir diye tanımlar. Aslında bu tanım devrimci felsefenin içeriğini kapsar. Çünkü devrimci felsefe: Doğa, toplum ve düşüncenin gelişimini yöneten genel yasaların bilimi, yani dialektik ve tarihi materyalizm, ekonomi - politik ve bilimsel sosyalizm «Marksist - leninist sistemin» organik olarak birbirine bağlı üç kesiminden birini temsil eder. Felsefe sınıfların faaliyetlerine ve politikaya teorik bir temel sağlar. Yasa ve ahlak ölçüleri alanında önemli bir aydınlatma ve tartışma yöntemi sağlar. Sanatın karakteri ve özü üzerine derin etkilerde bulunur. Felsefe her yerde ve her zaman, toplumsal bilincin her biçiminin teorik temeli olarak kendini göstermektedir. Daha başlangıçtan beri toplumsal bilimler felsefeye bağlılık içinde bulunmuşlardır. Doğa ve toplum bilimlerin en yeni bulgularına dayanan devrimci felsefe, bilimlere dünya hakkında bir kavram ve genel bir felsefi yöntem sağlar.

Devrimci felsefenin içeriği yönünde, devrimci felsefenin gerekliliği, dialektik ilişki içinde olduğumuz doğanın, toplumun en genel yasalarını anlamak, daha doğrusu bilmek ve burjuva ideolojisinin mutlak gerçeklermiş gibi empoze etmek istediği dogmalarına eleştirici bir tavır takınmak, bunları ilerletmek ve değiştirmek için gidilecek yolları saptamak, bilimsel yöntemi (Dialektiği) vermek açılarından genelleştirilebilinir.

Doğada ve toplumda karşılaştığımız bütün problemler devrimci felsefeyi bir gereklilik haline getirmektedir. Bu gereklilik soyut bir gereklilik değildir; yani sadece sonsuz bir tartışmanın içinde idealist dünya görüşüne boşuna karşı olmak değildir. Çünkü, devrimci felsefenin gerekliliği felsefi sorunları pratik alanında çözümlemeyi de içerir. Burda felsefe, daha doğrusu devrimci felsefe araç niteliğini beraberinde getirmektedir. Çünkü felsefenin öğrenilmesinin ilk adımında bir amaç vardır. Kişi felsefeyi ya kendini veya içinde bulunduğu, dialektik ilişki içinde olduğu doğayı ve toplumu değiştirmek, geliştirmek, ilerletmek için öğrenir.

İçinde yaşadığımız, daha doğrusu kendimizi içinde bulduğumuz bu düzen, (burjuva düzen) özel mülkiyetin azgınca sömürüsü ve ilişkilerinin hakim olduğu düzendir. Bireysel ahlâki değerlerin, salt bireysel dünya görüşünün genel olarak toplumun bütün katlarına, özel olarak da üniversite gençliğine empoze edildiği bir düzendir. Özel olarak diyorum; çünkü, bu düzeni sürdürecek ve bu düzenin kilit noktalarını tutacak unsurlarda ve bu düzenin iğrençliklerini en çabuk görecek ve baş kaldıracak unsurlarda üniversite gençliğinin içinde bulunur.

Burjuvazi, dünya görüşünü, deyimi yerindeyse mutlak gerçeklerini! gelenek ve görenekleriyle, burjuva basını, radyo, televizyon, sinema gibi araçları ile benimsetmektedir. Ve bu düzende yetişmiş insanlar, adeta analarının sütüyle birlikte, ya işçi ya küçük memur ya da entellektüel, bir kelimeyle ancak kendisine gerekli olan şeyleri düşünen ve bundan başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen insana özgü bir psikoloji alışkanlıkları ve fikirleri emmektedir. İşte devrimci felsefenin gerekliliği bu yönüyle de burada kendini göstermektedir. Çünkü devrimci felsefe olmayandan kurtarır insanları; yani, köklü bir eleştirmeden geçirilmeden kabul edilmiş olan kuruntu dolu tasavvurlardan kurtarır. Öyleyse, çağının manevi özüdür devrimci felsefe. Ama her felsefe gelişmeyi, ilerlemeyi istemeyebilir. Bu da felsefenin sınıfsal niteliğinden gelmektedir. Felsefe sınıflar üstü bir gerçeğe sahip değildir. Gerçekten de felsefi ürünler, varolan gurup ve sınıflara dayanır. Filozofun, gerçek olandan çıkardığı tasavvurların her zaman bir politik anlamı vardır. Yani bu tasavvurların, gurup ve sınıf çıkarlarıyla, onların mücadeleleriyle bir bağlantısı vardır.

Peki ama felsefenin gerçekliği nerede bulunmaktadır? Sosyal mücadelelerin (sınıf mücadelelerinin) ve sosyal ihtiyaçlarının özeti olan devletin tarihinde (çünkü devlet sınıfların ortaya çıkmasıyla varolmuştur ve sınıfların yok olmasıyla varoluş nedenini kaybedecektir.) Bulduğumuz gerçek, sosyal gerçektir. Tarihi ve sosyal gerçeklik açıklanmaya başlayınca, bağımsız felsefe varlık sebebini ve varoluş aracını kaybeder. Felsefeye değin mücadele (felsefede ve felsefenin dışında) sınıf mücadelesine bağlanmaktadır. Felsefi tavır takınma o andan beri, açıkça veya içerik olarak, bir taraf tutma tutumunu belirtmektedir. Tarafsız bir felsefe, insanlar arasındaki gerçek çatışmaların dışında, sınıflar dışında bir felsefe yoktur. Öyleyse felsefe, real (gerçek) bir olgu olarak bulunuyorsa bu onun sınıfsal niteliğinden ileri gelir.

Felsefenin sınıfsallığı doğrultusunda felsefenin gerekliliğinin önümüze çıkardığı problemleri çözecek felsefe hangi sınıfın felsefesidir? Çünkü, değişik çeşitte felsefeler vardır. Günlerini doldurmuş olan ve toplumun can çekişen güçlerinin çıkarlarına hizmet eden eski düşünceler ve teoriler vardır. Bunların önemi, toplumsal gelişmeye ve ilerlemeye zarar vermelerinden dolayıdır. Bir de, toplumun ilerici güçlerinin çıkarlarına hizmet eden, yeni ve ileri düşünceler vardır. Bunlar, toplumun gelişmesine ilerlemesine yardım ettikleri için önem taşırlar ve toplumun maddî yaşam koşullarındaki gelişmenin gereklerini ne kadar doğru yansıtırlarsa önemleri de o kadar büyüktür. Yeni sosyal teorilerdir (devrimci dünya görüşleri) ancak toplumun maddî yaşamındaki gelişmenin toplumun önüne yeni görevler koyması ile ortaya çıkarlar. Ama bir kez ortaya çıktıktan sonra da, toplumun maddî yaşamındaki gelişme tarafından ortaya konan yeni görevlerin gerçekleştirilmesini kolaylaştıran toplumun ilerlemesine yardım eden en büyük güç haline gelirler. İşte tam bu noktada yeni düşüncelerin, yeni teorilerin, yeni politik görüş ve politik kurumların örgütleyici, harekete geçirici, değiştirici bütün önemi apaçık kendini gösterir. Yeni sosyal düşünceler ve teoriler, toplumun tamamen gerekli oldukları için ve bunların örgütleyici, harekete geçirici ve değiştirici nitelikleri olmaksızın, toplumun maddî yaşam koşullarındaki gelişmenin zorunlu amaçlarının başarılması olanaksız olacağı için, ortaya çıkarlar. Toplumun maddî yaşamındaki gelişmenin ortaya koyduğu görevler tarafından ortaya çıkarılan bu yeni sosyal düşünceler ve teoriler, kendilerine yol bularak, yığınların malı olurlar, yığınları toplumun can çekişen güçlerine karşı harekete geçirerek örgütlerler, böylece de toplumun maddi yaşamındaki gelişmeye zarar veren bu güçlerin yıkılmasını kolaylaştırırlar.

Bundan dolayı; toplumun maddî yaşamının gelişmesiyle, toplumsal varlığın göstermekte olduğu gelişmenin olgunlaşmış görevlerinin temeli üzerinde fışkıran sosyal düşünceler, teoriler, politik görüş ve politik kurumlar, sonradan bizzat kendileri, toplumun maddî yaşamının olgunlaşmış görevlerini tümüyle sonuna kadar yerine getirmek ve onun daha da gelişmesi olanağını sağlayacak gerekli koşulları yaratmak suretiyle toplumsal varlığı ve toplumun maddî yaşamını etkilerler «teori, yığınların kavradığı anda maddî bir güç haline gelir.»

Bu yüzden toplumun maddî yaşam koşullarını etkilemek ve gelişmesini, ilerlemesini hızlandırmak için, öyle bir dünya görüşüne, öyle bir sosyal düşünceye dayanmalıdır ki, bu sosyal düşünce ve teori, toplumun maddî yaşamındaki gelişmenin gereklerini doğru bir biçimde yansıtsın. Bu dünya görüşü, bu sosyal düşünce işçi sınıfının felsefesidir. Bu dünya görüşü işçi sınıfı ile doğmuş ve işçi sınıfının gelişmesiyle gelişmiş bir felsefedir. Ve bu düzenin yalanlarını gösterecek onu değiştirecek yolları gösterecek biricik felsefedir. Çünkü, yanlız işçi sınıfının dünya görüşü böyle bir düzenin görüntülerinin veya yalanlarının üstündeki örtüyü kaldırıp açmakta, kurtuluşu bakımından bir «çıkarı» vardır. Ve işçi sınıfı tarihin sınıfı olduğu içinde özünde devrimciliği taşır ve tabiki dünya görüşündede.

1789 burjuva devrimi dönemine baktığımız zaman karşımıza en devrimci dünya görüşü olarak burjuvazinin idealist felsefesi çıkmaktadır. Çünkü, en yeni sınıf ilerlemeye en açık sınıf ve eski bir sınıfa (feodallere) karşı mücadele etmekte ve toplumu ileri bir üretim tarzına (kapitalizme) götürmektedir. Ama onun felsefesi beraberinde sınırlılığı getirmektedir. Çünkü, burjuvazi sınıfsız bir toplum değil kendinin egemen olduğu bir toplum yaratmaktadır ve bu yüzden de tutuculuğu özünde barındırmaktadır. İşçi sınıfının felsefesinde bu sınırlılık yoktur, çünkü, o, sınıfsız bir toplumu yaratmak isteyen en yeni en devrimci sınıftır.

Felsefenin sınıfsal niteliği ortaya çıkarıldığı zaman işte o zaman, felsefe değerli araçlar bırakır bize. Felsefe, gerçek problemlerin eşiğine ulaştırır bizi. Bu problemler; geçmişin, hâlin ve mümkünün açıklanmasıdır; gerçekliğin verdiği malzemenin düzenli hale sokulmasıdır; içinde taşıdığı imkânlara göre gerçekliğin değişikliğe uğratılmasıdır. Devrimci felsefe, bu sorulara yaklaşmak, bu problemleri ortaya koymak ve çözmek için gerekli belli bir takım araçları verir bize. Ama devrimci felsefe kendi başına bu problemleri ne ortaya koyabilir ne de çözebilir.

İşte bu problemler ancak felsefenin (devrimci teorinin) praksisle (Toplumsal pratikle) bütünleşmesiyle çözülür. Zaten bu bütünleşme felsefenin aşılması, felsefi yabancılaşmanın sona ermesiyle birlikte felsefenin gerçekleşmesini de kapsamaktadır. Çünkü, işçi sınıfı felsefesine gelinceye dek idealist felsefe praksisten uzaklaşmıştır. Ve uzaklaştığı derecede dünyaya yabancılaşmıştır. İdealist felsefe kendi içinde ne kadar tutarlı olsa da, soyut tutarlılığın hiç bir değeri olmadığı gibi, sosyal hayat ve pratik doğrulamadan yoksun kalmış teorik isbatlamanın hiç bir değeri yoktur. İnsan doğruyu yani gerçeği, kudreti, düşünüşünün benliğini pratikte isbat etmelidir. Bunu en somut şekilde bilimlerde görüyoruz, bilimler pratik ile teorinin birliğini dışta bırakmaz, bırakamaz da. İnsanoğlunun özü sosyaldır, toplumun özüyse praksistir; fiil, aksiyon, karşılıklı etki. Praksisten ayrılan teori, kötü konulmuş ve çözülmesi olanaksız problemler; sırlar ve mistisizim içinde kaybolur gider. Ve mademki biz toplumu ve insanı değiştirmek, ilerletmek istiyoruz ve felsefeyi bu amaçlara bir araç olarak görüyoruz öyleyse pratikten kopmamalı onunla bütünleşmelidir.

Zaten devrimci teori bir doğma değil, bir aksiyon (eylem) kılavuzudur.

BU AŞAMADA DEMOKRATİK

(Baştarafı 5. sayfada)

mayacak bir biçimde işlenmesi gerekir. Aksine davranış bütünleyici olmayan bir hiyerarşik işlemi beraberinde getirir. Bütün bunların sonucunda MÜCADELE SİSTEMİ İÇİNDE VERİLEBİLECEK HER MÜCADELE BİÇİMİNİN VE SÖYLENEBİLECEK HER SÖZCÜĞÜN PARTİ İÇİNDE YAPILIR VEYA SÖYLENİRMİŞ GİBİ BİR GÖRÜŞ HASTALIĞI ORTAYA ÇIKAR. (Burada, bir siyasî parti programı ile yürütücü ve söz vericidir; demokratik örgütlerin ise gerek halk için gerekse üyeleri için talepçi olduğu unutulmamalıdır.)

Özellikle demokratik bir örgütün parti gibi davranması veya parti görevlerini yüklenmesi veya partinin yapacaklarını kotarması dialektik olarak mümkün değildir. Bunun böyle olduğunu iddia etmek ise yalnış değerlendirmelerin vardığı sonuçtan başka bir şey değildir. Bir anlamda parti görevini demokratik örgüt görevine indirgemek, parti görevi ile demokratik örgüt görevini birbirine karıştırmaktır. Devrimci bir parti ile devrimci örgütleri soyutlamadan değerlendirmek önemli bir konudur. Her şeyi parti yapar ilkesi soyuttan somutta geçildiğinde, partinin kitleleri kucakladığı ve onların gerisine düşmediği anlamda geçerli olabilir. Eğer parti kitleleri kucaklıyamıyorsa, onlara yön veremiyorsa, kitlelere rağmen bir tutum ve davranış içinde kitlelerin ve de demokratik örgütlerin gerisine düşmüşse, devrimci hareket partiyi aşar ve gerçek proletarya partisinin öncülüğüne kadar bir parti gibi değil ve fakat daha fazla görevlerle yüklenerek mücadelesini sürdürür. Elbette ki bu davranış demokratik bir ortam içinde geçerlidir. Demokratik dönemler olmadığı zaman gerek parti ve gerekse demokratik örgütler görevlerini hangi oranda yerine getirebileceklerini geçmişten anlamak mümkündür.

Bir partinin genel olarak devrimci hareketin, özel olarak da demokratik örgütlerin gerisine düşmesi ve devrimci hareketin partiyi aşması demokratik örgütlerin suçlanmasını gerektirmez. Burada hastayı ve tedavisini doğru değerlendirmek önemli bir adımdır. Özellikle partiyi amaç haline getirmeyecek davranışlar da bir o kadar önemlidir.

Netice olarak olayların dialektiğini göz önünden ayırmadan, devrimci hareketi örgütsel planda soyuta indirgemeden, demokratik örgütlerin devrimci mücadelesini ülke çıkarları acısında halk yararına ve üyelerin özlük hakları doğrultusunda ve bu aşama içinde bir kaç boyutlu olarak değerlendirmek en doğru yol olacaktır. Yine demokratik örgütlerin devrimci mücadele içindeki yerleri kurumsal da olsa nitelikseldir. Nicel hatalardan arınması ve nitelik olarak bir adım daha ileriye gitmesi oldukça önemlidir.

Burjuvazi ve Ekonomi Politik

Ekonominin bir sosyal bilim olduğu, üzerinde tartışılmayacak kadar açıktır. Bu konuda en ufak bir tereddüt taşıyanların herhangi bir ortaokul sosyal bilgiler kitabına bakmaları yeterlidir. Ekonominin uğraş alanı ise insanların ihtiyaçları olan mal ve hizmetlerin üretimi ve dağıtımı gibi konulardan meydana gelir. Buradan hareket ederek, ekonominin, «Üretim ve dağılımın sosyal (insanlar arası) ilişkilerini» (1) incelediğini, «İnsan ihtiyaçlarını gidermeye yarayan maddî araçların üretim ve dağılımını yöneten sosyal konuların bilimi» olduğunu söyleyebiliriz. Böylece ekonomi politik, insanlararası ilişkilerin neler olduğunu, nasıl değiştiklerini ve bunların insan ilişkileri (Sosyal bağlantıları) içindeki yerlerinin neler olduğunu, inceleme alanı içine alır.

Ne var ki, ekonomistlerin bütünü konuyu böyle almamaktadır. Almalarını beklemek de pek akıllıca bir iş değildir zaten. Tarih içinde her toplum biriminin kendine özgü ekonomisi, üretim ve değişim şekli olmuştur. Bu ekonomi teorisi doğaldır ki o toplum biçiminde hakim olan sınıfın hizmetindedir. Bugün süregelen tartışma da daha başka birşey değildir . Kapitalist sistemin hakim olduğu bir toplumda ekonomi «Pratikte kapitalizmi sağlamlaştırmaya yarıyan bir teknik» haline getirilmekte ve ekonomistten bu teknikle kapitalizmin sürekliliğinin sağlanması istenmektedir.

Bu nedenle burjuvazinin emrine girmiş ekonomistlerden günümüzün sosyal gerçeğinin tanımını beklemek, bu tanımla doğrulara varıp sorunları çözebilmek olanaksızdır. Bunlar sorunların özüne inip çözüm getirme amacını taşımazlar. Ekonomi hakim sınıfların günlük politikasının hizmetine girmiştir bir kere. Ekonomi teorisi, pratikleşmiş, bir övgü aracı olmuştur.

Tekelci kapitalistlerin hizmetindeki ekonomi bilimi, «Sosyal bilim» olma niteliğini de yitirmektedir. Zira, ekonominin konusu içine giren alandaki sosyal ilişkiler bir yana atılmakta, insanlar arasındaki ilişkiler, bağlantılar, dışta bırakılmakta, gözlerden saklanmaya çalışılmaktadır. Burada, çağımızın ekonomistlerin, yeteneksizliklerinden, olaylar karşısında körlüklerinden sözetmiyeceğiz. Gerçek o doğrultuda değildir. Günümüzde tekelci kapitalizmin hizmetindeki bu «kafa işçileri» kapitalist düzenin sadık uşakları, aracıları, görevlileri ve temsilcileridir. Bunlar çalıştıkları fabrikalarda maliyetleri düşürme ve üretimi sürekli kılma çabasındadırlar. Ülke içinde ulusal gelirden sürekli büyüyen payın, üretim aracı sahiplerine, yani efendileri olan kapitalistlere, akması için yeni yöntemler bulma çabası içindedirler. Tüm bunları bilmeyerek, bilinçsizlikten, hayata ve dünyaya karşı körlüklerinden yaptıklarını söylemek, iyi niyetli olmaktan öte sulu gözlü olmanın ta kendisidir. Zira bu «kafa işçileri» salt efendilerinin daha çok sömürmelerinde yol gösterici değillerdir. Aynı zamanda gerçekleri gözlerden saklamak çürüyüp dağılan kapitalizmin hastalıklarını yeni erdemlermiş gibi göstermek çabasındadırlar da. Hem de tüm oyun gözlerinin önünde geçtiği halde. İşte burjuva ekonomistleri de diğer «kafa işçileri» gibi bu oyunu, kuralları içinde oynama uğraşındadırlar. İşçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin gözlerinden üretim, dağılım ve bölüşümün, yani ekonomik olguların sosyal yönünü silmek için çabalamaktalar. Hayatın bütünlüğünü bölmek, sömürünün özünü saklamak ancak böyle olanaklıdır zaten. Burjuva ekonomisi, olayların sosyal karakterini bir yana bırakmakta, ekonomi politiği sosyal özünden uzaklaştırmaktadır. Burjuva ekonomistleri ise tekelci kapitalizmin hizmetinde, yönetici sınıflarla özdeşleşmiş birer uysal «teknisyen»dirler.

Tekelci kapitalizmin hizmetine girmiş olan ekonomist, kaçınılmaz bir şekilde «üretimin sosyal bağlantılarıyla» yüz yüze gelmektedir. Ekonomi politiğin temel araçları kullanılıp, bunlar ekonomik fenomenlere uygulanırken doğal olarak sosyal bağlantılarla karşı karşıya gelinecek, bunlar tartışma alanına taşınacaktır. Bu, yukardaki genellememizle çelişecek bir durum yaratmamaktadır. Zira sosyal ilişkiler ancak rastlantı sonucu ve uygulama anında belirmektedir. Bu nedenle de burjuva ekonomisti, ekonomi teorisinin bütün toplum birimlerine, tek kişi üretiminden, en karmaşık tekelci üretime kadar, uygulanabileceğini iddia etmektedir. Burada hareket noktası, insanlar arasında belli üretim biçiminin ortaya çıkardığı sosyal ilişkiler değildir. İnsanların davranışlarını ele almakta, böyle bir bilim tanımı üzerinde durmaktadırlar. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak da insanlar arasında ayrı sosyal ilişkileri ice-

(Devamı 8. Sayfada)

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Güçlü Elleriyle Olacaktır

(İşçi sınıfımızın ekonomik ve demokratik mücadelesinin bugünkü aşamasında, referandum hakkının elde edilmesi işçi sınıfımız için ileri bir adım olacaktır. Bugün bazı sendikaların öncülüğünde yürütülen bu mücadelenin bir parçası olarak «3 Kasım 1974» tarihinde Paşabahçe'de yapılan referandum toplantısında İYÖKD üyesi bir arkadaşımızın yaptığı konuşmayı aynen yayınlıyoruz.)

İŞÇİ ARKADAŞ

Bugün, hepimiz işçi sınıfının, dolayısiyle de tüm halkımızın vermekte olduğu Ekonomik - Demokratik mücadelede, bir adım daha ileri atabilmek için burda toplanmış bulunuyoruz. Bu ileri adım gaddarca sömürülen işçi sınıfımız için REFERANDUM hakkının elde edilmesi olacaktır.

İşçi sınıfımız, uzun seneler bırakın sendikal hakları, sendika kurma hakkından bile yoksun bırakılmıştı. Ancak, üretici güçlerin gelişmesiyle birlikte gelişen işçi sınıfı mücadelesinin daha geniş boyutlara ulaşmasını engellemek amacıyla, Emperyalizmin uşağı yerli eğemen sınıflar (fabrika patronları, büyük tüccarlar, büyük toprak sahipleri, v.b.) bu gelişimi dizginlemek istediler. Bunun içinde en uygun yol, uluslararası Burjuvazinin bir çok ülkede uygulamaya giriştiği, Amerikan tipi sarı sendikacılığı ülkemizde de uygulayıp işçi sınıfını kontrolü altında tutmaktı. Böylece 1952'lerden sonra bir dizi sarı sendika (Emperyalizm — yerli patronlar — patron uşakları) üçlüsü tarafından kuruldu. Bu sendikaların amacı, işçi sınıfının devrimci atılımını kırmak, onun kendisi için bir sınıf olduğu bilincinden uzak tutmak, Emperyalizmin sömürü oranını artırmak ve işçilerin alabileceği demokratik hakları almasına engel olmaktı. Nitekim, bu sendikaların başlarına ısmarlama bir şekilde getirilen Emperyalizmin ve yerli patronların köpeği sendika ağaları, bu görevlerini en iyi bir şekilde yapmaya çalışmışlardır, halen de çalışıyorlar. Bunlar, yıllardır patronları işçilerin babası, fabrikaları işçilerin ekmek kapısı olarak göstererek, işçi sınıfımıza ihanetlerin en büyüğünü yapmış ve hergün hayatımızı yönlendiren ülkemiz siyasetini bir avuç Emperyalist uşağına mal ederek, günden güne ezilen koskoca bir sınıfı, siyasetin dışında tutmaya çalışmışlardır.

Ancak işçi sınıfımızın; Devrimcilerin verdiği yüzlerce şehit pahasına gelişen bilinci ve kendi öz deneyleriyle zenginleşip gelişen mücadelesi, bu oyunları işlemez hale getirmeye başlamıştır. Artık işçiler patronların bir baba değil, kendilerini sömürerek yaşayan insanlar olduğunu (yani asıl babalığı kendilerinin yaptığını) ve gerçekte kendi işgüçlerinin kendilerinden başka, patronlara da ekmek kapısı olduğunu öğrenmeye başlamışlardır.

Fakat bu bilincin elde edilmesi kolay olmamıştır. İşçiler sorunlarına her sahip çıkışlarında, karşılarında, PATRON — SARI SENDİKA — POLİS — PANZER — COP — İŞKENCE — ZULÜM — BASKI — İŞTEN ÇIKARMA — AÇ BIRAKMA'yı gördüler, görüyorlar. Ve ta ki kendi iktidarlarını kendileri kurana dek görecekler.

İşçi sınıfımız siyasî iktidarı almak için mücadele ederken, (ki bu mücadele tüm ezilen halka önderlik edecek gerçek bir işçi sınıfı partisi aracılığı ile verilecektir.) diğer yandan hayat şartlarını bir parça olsun düzeltebilmek için Ekonomik - Demokratik mücadelesini verir. bu da kendi öz devrimci sendikaları ile vereceği mücadeledir. İşçi sınıfımız birbirinden hiç bir şekilde ayrılmayan bu iki mücadeleyi birlikte yürütmek zorundadır. Birini veya diğerini unutmak, Emperyalizme, patronlara, onların köpeklerine teslim olmak anlamına gelir. Ancak sendikalar bir ekonomik mücadele aracı değil, aynı zamanda işçinin eğitildiği, sınıf bilincine sahip çıktığı, sınıf savaşını öğrendiği bir okuldur. Yani sendikalar işçi sınıfının ÜNİVERSİTELERİDİR. İşçi burada haklarını hakim sınıflardan nasıl zorla alacağını, tarafsız denilen devletin, patronların devleti olup kendilerini nasıl ezmeye çalıştığını, gerçekten kendilerinden yana olanların kimler olduğunu anlar, sınıf savaşına daha bir kararlı katılır. Ancak, işçi sınıfımızın ekonomik mücadelesini yürütecek, onu sınıf savaşına hazırlayacak, sarı olmayan gerçekten devrimci sendikalara ve sendikacılara ihtiyacı vardır.

İşçi arkadaşlar,

REFERANDUM HAKKININ elde edilmesi, böyle sendikaların kısa zamanda oluşturulması için çok önemli bir adım olacaktır.

REFERANDUM HAKKI, işçinin sendika ve sendikacı seçme özgürlüğünü ele geçirmesi demektir.

REFERANDUM HAKKI, işçinin kendi sendikasını kendisinin yönetmesi demektir.

REFERANDUM HAKKI, gerçekten devrimci bir çok sendikanın meydana gelmesi demektir.

REFERANDUM HAKKI, işyerlerini bir yemlik gibi gören, sendika ağalarının alaşağı edilmesi demektir.

REFERANDUM HAKKI, toplu sözleşme yetkisi alabilmek için, hakim sınıfların koyduğu maddî zorlukların ve bürokratik engellerin ortadadan kaldırılması demektir.

Bugün, bir çok sarı sendikacı işçinin referandum hakkını sözde savunur görünüyorlar. Ancak hiçbiri bu yolda işçi sınıfıyla birlikte mücadele etmiyor. Bazıları yemliklerini veya koltuklarını kaybetmekten korkuyor. Diğerleri ise bu hakkı, burjuvazinin icazetine bırakıyorlar.

Hayır arkadaşlar! Yukarda saydığımız nedenlerden dolayı, işçi sınıfımız bizzat kendisi, bu hakkı elde etmek için mücadele etmelidir, EDECEKTİR.

ARKADAŞLAR,

Sizler sendikalarınıza baskı yaparak, toplantılar, gösteri yürüyüşleri, grevler yaparak, bu mücadeleyi diğer yurtsever devrimci güçlerle birlikte sürdüreceksiniz. Karşına, patron — sarı sendika — kolluk kuvvetleri — panzerler — besleme faşist köpekler çıkartılacaktır.

Bu mücadelede, DEVRİMCİ GENÇLİKTE, eskiden şehitler vererek yaptığı gibi, gene senin yanında sana destek olacaktır. Gerekirse tekrar şehit vermekten çekinmeyecektir. Çünkü gençlik, kendi kaderini başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm yoksul halkın kaderiyle birleştirmiştir. Gençlik bu mücadeleyi, işçi sınıfının mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak verir.

Emperyalizme ve patronlara karşı hep birlikte, birbirimizi destekleyerek SAVAŞACAĞIZ.

— KURTULUŞ YOLUMUZ BİRDİR, İLERİ...

— KAHROLSUN İŞÇİ SINIFININ DÜŞMANI EMPERYALİZM VE FAŞİST KÖPEKLER.

— KAHROLSUN ZALİMLERE UŞAKLIK EDEN SARI SENDİKALAR.

— KAHROLSUN OLİGARŞİK DİKTALAR.

— İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ GÜÇLÜ ELLERİYLE GERÇEKLEŞECEKTİR.

— YAŞASIN HALKLARIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELELERİ.

— YAŞASIN İŞÇİ SINIFI VE GENÇLİĞİN DEVRİMCİ DAYANIŞMASI.

1960'dan günümüze Gençlik

1/OCAK/1960
Akşehir talebe yurdu öğrencileri İstanbul'a gelen Said-i Nursi aleyhine gösteriler yaptılar.

2/OCAK
İST. ÜNİ. ECZ. FAK. öğrencileri adına yayınlanan bir bildiride, «Said-i Nursi'ye yüksek tahsil gençliği arasına girmemesini ihtar ederiz» dendi. Bildiri şöyle devam ediyor: «Üniversite gerici zihniyetin bir mekanı değil ilmin, faziletin ve muasır medeniyetin bir yuvasıdır.»

7/OCAK
Konya'da gençler Said-i Nursi'yi protesto ettiler.

9/OCAK
İstanbul'da gençler Said-i Nursi'yi protesto etmek için yapmak istedikleri mitinge izin verilmeyince, sessiz yürüyüş kararı aldılar.

10/OCAK
Üniversitede yapılmak istenen sessiz yürüyüşü polis zorla dağıttı. 5 gazeteci ve 35 genç emniyet müdürlüğünde göz altına alındı.

20/OCAK
İktisat akademileri öğrencileri «yüksek matematik» dersini boykot ederek derslere girmediler.

21/OCAK
Boykotçu öğrencilere 4'er gün okuldan uzaklaştırma cezası verildi.

3/MART
Bazı haklarının ellerinden alınmasını protesto etmek amacıyla yürüyüş yapan tekniker okulu öğrencilerini polis zorla dağıttı.

4/MART
Tekniker öğrencilerinin başlattığı direniş bütün Türkiye'ye yayılıyor. Adana'da sessiz yürüyüş yapan gençlerle polis çatıştı.

5/MART
Adana'da 14 öğrenci adliyeye verildi. Bursa'da tekniker öğrencileri yürüyüş yaptı. Teknikerlilere haklarının iade edileceği vaat edildi.

7/MART
Rize'de yürüyüş yapan 100 kadar öğrencinin polisçe ifadesi alındı. Erzurum'da öğrencilerle polis arasında çatışma çıktı.

19/MART
Polis CHP'ne girmek için toplanan gençleri zorla dağıttı. 31 öğrenci göz altına alındı.

27/NİSAN
Polis Kore'li öğrencilere kutlama telgrafı çekmek isteyen TIP öğrencilerinin kongresini basarak gençleri zorla dağıttı.

28/NİSAN
Menderes hükümetini protesto etmek amacıyla üniversite bahçesinde toplanan gençlere polis ateş açtı, Turhan Emeksiz öldü, 30'dan fazla genç yaralandı. Üniversite olaylar üzerine 3 gün kapatıldı.

29/NİSAN
Ankara'da polisle öğrenciler arasında çatışma çıktı, polis öğrenciler üzerine ateş açtı, yaralananlar oldu.
İST. ÜNİ. bahçesinde toplanan gençler sıkıyönetim görevlilerinin dağılma çağrısını reddettiler. Öğrenciler ölen arkadaşlarının kendilerine teslim edilmesi şartıyla dağılacaklarını söylediler. Bunun üzerine polis ve asker üniversiteye girdi. Yakalanan öğrenciler askerî araçlarla Davutpaşa kışlasına götürülerek gözaltına alındılar.
İzmir'de gençler çeşitli gösteriler yaparak hükümeti protesto ettiler.

30/NİSAN
Ankara Gazi Eğitim Enstitüsüne gelen Menderes, gençler tarafından tartaklandı. Ankara'daki son hadiselerden dolayı 58 öğrenci gözaltına alındı. Ege Üniversitesi süresiz kapatıldı.

2/MAYIS
İstanbul'da iki gösteri yürüyüşü düzenlendi. Polis göstericileri zorla dağıttı, yaralananlar oldu.

3 MAYIS
Balıkesir Necati Eğitim Enstitüsü öğrencileri sessiz yürüyüş yaptı. Bunlardan yakalananlar daha sonra mahkemeye verildi.

5/MAYIS
Kızılay Meydanı'nda gösteri yapan gençler: Menderes'i tartakladı ve istifa etmesini istedi.

21/MAYIS
Harbokulu öğrencileri bir sessiz yürüyüş yaparak, son olayları ve Menderes hükümetini protesto ettiler.

27/MAYIS
Türk Silâhlı Kuvvetleri, Menderes hükümetini devirerek, idareye el koydu.

1/HAZİRAN
Ziraat fakültesi dekanı öğrencilerin aleyhine yaptıkları gösteri sonunda istifa etti.

10/HAZİRAN
Son olaylar sırasında ölen 5 genç büyük bir törenle Anıtkabir'de toprağa verildi. Ölen gençlerin isimleri şunlar: Turhan Emeksiz, Teğmen Ali İhsan Kalmaz, Nedim Özpolat, Ersan Özey ve Harpokulu öğrencisi Gültekin Sönmez.

11/HAZİRAN
Ankara Teknik Okulu öğrencileri bir portesto gösterisi yaparak okul yöneticilerinden bazılarının istifasını istemişlerdir. Öğrencilerin bu baskısı karşısında okul müdürü ve bazı yöneticiler istifa etti.

23/HAZİRAN
Üniversite bahçesinde bir barışma! mitingi yapan gençler, polisle barıştı! miting sırasında bazı polisler omuzlarda taşındı.

23/TEMMUZ
Birleşik Arap Cumhuriyetinin Hatay'ı geri istemesi üzerine, gençlik Taksim meydanında bir gösteri yaptı.

28/TEMMUZ
Üniversite öğrencileri Son Havadis gazetesi önünde bir gösteri yaparak, Peyami Safa'nın 27 Mayıs aleyhine yazdığı yazıları protesto ettiler.

1/AĞUSTOS
Üniversitede nurcu gençlerle, ilerici gençler arasında kavga çıktı, yaralananlar oldu. Olay gericilerin 27 Mayıs aleyhine konuşmaları üzerine patlak verdi.

4/EYLÜL
İST. ÜNİ. Rektörü S. Sami Onar üniversite içerisinde siyasî faaliyetleri yasakladı.

(DEVAM EDECEK)

Burjuvazi ve Ekonomi Politik

(Baştarafı 7. Sayfada)

ren değişik toplum şekillerinin tümü için uygulanacak eş sonuçlar çıkmaktadır.

Burjuva ekonomistleri, rant, kar, faiz, ücret, sermaye gibi temel kavramları günlük hayattan almakta, bunların taşıdıkları sosyal öz boşallanmaktadır. Bu dar kafalılık içinde tılarak her ekonomik sisteme uygu- açıktır ki burjuvazinin emrine giren ekonomi, toplumu oluşturan insanla insan arasındaki ilişkilerin karışık bütünlüğünü yakalayıp, ekonomik niteliğe ışık tutacak bir çalışma için elverişli değildir. Örneğin ücret denilen katagori «Emeğin marjinal üretkenliği» değil, işçilerle işverenler arasında tarihsel dönemlerin her birinde başka şekillerde ortaya çıkan bir ekonomik ve sosyal katagoridir. «Burjuva sağduyusunun sakat beygiri, varlığı fenomenden, sebebi neticeden ayıran çukur önünde elbette ki ne yapacağını bilmeyerek durur kalır, ama insan soyut düşüncenin engellerle dolu alanında dört nala at sürüp avlanmaya çıktığı zaman kötü bir beygire binmeğe dikkat etmelidir.»

Burjuva ekonomi politiğinin evrimini dört evrede görebiliriz. Bu evrelerin herbiri kapitalizmin ayrı bir safhasına rastlamaktadır.

1 — Burjuvazinin hakim sınıf olmaya başladığı yükseliş evresinin ekonomi politiği. Fizyokratlardan klâsiklere kadar uzanan bu zincirde emek - değer teorisi oluşmuştur.

2 — Hakim sınıf olan burjuvazinin işçi sınıfına karşı acımasız bir sınıf savaşına girdiği evrenin ekonomi politiği:

Emek değer teorisinin çelişkilerinin açıkça ortaya konduğu Marksist ekol bu evrede belirir. Diğer yanda da Ricordo'nun ardından çesitli burjuva ekonomi ekolleri de oluşmaktadır. Fakat Marks ve Engels'le onları izleyen Marksist ekonomistler üretimin sosyal karakteri üzerinde durmuşlardır.

3 — Durumu iyice garantiye almış olan burjuvazi proleteryaya karşı kendisini savunmaktadır. «Kapitalizmin tekel safhasına» geçtiği bu evrede burjuva ekonomi politiğinin kapitalizmi övmekten öte geçemediği, tüm bilimselliğini yitirdiği çöküş evresidir. Emek - değer teorisinin yerini marjinalistler ya da diğer karmaşık ekoller almaktadır.

4 — Son büyük buhrandan bu yana 30 yıldır burjuva ekonomi politiği çökmekte olan kapitalizmin gediklerini onarma çabası içine girmiş kısa dönemli pratik çözümler getirir olmuştur. Çözülme ve dağılma dönemini yaşayan kapitalizmin emrindeki ekonomi teorisinden uzun dönemli kuramsal çalışmalar ya da övgüler beklemek komik olmaktır. «Keynes Devrimi» özde budur. Ekonometri ve diğer teknikler ekonomi politiği «pratikde kapitalizmi sağlamlaştırmaya yarayan bir teknik haline» getirmiştir. İnsanlar arası ilişkiler üretim ve dağılımın sosyal yönü bir yana konmuştur. Sistem ayakta durmaya çabalamaktadır.

Tekelci kapitalistlerin emrindeki «kafa işçileri»nin Marksist iktisada karşı takındıkları tavır bundandır. Marksist ekonomi ne enflâsyona acil reçete verir, ne kapitalist sistemin özündeki çelişkinin yarattığı işsizliğe geçici tedbirler önerir. Marksist ekonomi politik «burjuva üretiminin ve değişimin kanunlarını tutarlı bir incelemesini hedef almaktadır.»

Marksist ekonomi politikte her olgu ancak onunla ilgili insan ilişkileri çözümlenerek incelenmektedir. «İktisat eşyayı incelemez, insanlar arasındaki ilişkileri inceler, oysa bu ilişkiler her zaman eşyaya bağlıdırlar ve eşya gibi gözükürler, bazı tek tek hallerde bulanık bir şekilde olmakla birlikte şu ya da bu iktisatçı tarafından görülebilen bu zincirleme bağlantıyı ekonominin tümü için bütün değerini ilk keşfeden ve böylelikle şimdi artık bizzat burjua iktisatçılarının dahi anlayabileceği şekilde en çetin meseleleri basitleştiren ve açıklığa kavuşturan Markstır.»

Bağımsızlık ve Demokrasi için İLERİ ★ Sahibi ve Sorumlu Yönetmen: *Mehmet ÇAKICI* ★ Büyük Reşit Paşa Caddesi No: 48/5 Lâleli - İSTANBUL ★ Sayısı 150 kuruş ★ Abone bir yıllık: 30 T.L., Altı aylık 15 T.L. ★ Dizgi-Baskı : *Dizerkonca Matbaası*, İSTANBUL.